

Erdélyi osztálykirándulás a Határtalanul program keretében

(2015.05.21-05.26)

1. nap (2015.05.21)

2015.05.20-án 23.30-kor kezdtünk összegyűlni a suliban. Az idő barátságtalanul hűvös volt, előtte nem sokkal még esett az eső. Az égiek kegyeikbe fogadtak bennünket, mert elállt, mire a szabad ég alatt álltunk. Álmosan, fázósan, de mindannyian izgatottan vártunk a buszra. Gyors csoportképzés és még gyorsabb búcsúzkodás után felszálltunk és elhelyezkedtünk. A járművön kellemes hőmérséklet fogadott minket. Elindultunk a messzi útra, nem is sejtve, milyen hosszú is lesz valójában.

A határhoz közeledve már ragyogóan és jó melegen sütött a nap, nyoma sem volt az éjszakai borongósnak.

1. állomásunk: Király - hágó. Erdély kapujaként is emlegetett, 582 m magasan fekvő hágó. A kilátás lélegzetelállító volt. Természetesen készítettünk

csoportképet, majd mindenki kedvére fényképezhette a lenyűgöző panorámát. Feltűnően sok magyar rendszámú busszal, autóval és motorral találoztunk, ami nem meglepő, hiszen a csíksomlyói búcsúra nagyon sokan érkezett Erdélybe Magyarországról.

2. állomásunk: Csucs. A táj szépsége elvarázsolt bennünket, így nem tudtunk betelni a fényképezéssel. Aztán a Boncza-kastélyhoz mentünk ahol napjainkban Goga román festő múzeuma található. A kastélyt Boncza Miklós építette feleségének. Megnéztük a nyári lakot, ahol nagy költőnk, Ady Endre vészelté át az első világháború apokalipszisét feleségével, Boncza Bertával.

3. állomásunk: Kolozsvár. Hangulatos, szép nagyváros tárult elénk. A Szent Mihály templom mellett álló szoborcsoportnál fényképeztünk. Középen Mátyás király hatalmas lovas szobra mellett négy vitéz: Magyar Balázs, Kinizsi Pál, Szapolyai János és Báthori István szobrai. Besétáltunk a nagy kánikulából a kellemesen hűvös Szent Mihály templomba. Ámultunk csodálatos belső terein, megcsodáltuk gyönyörű orgonáját, az oltárt, szobrokat, de nekem legjobban a gyönyörűen megfestett ablaküvegek tetszettek. A városi sétánkat nagyon vidámmá és érdekessé tette találkozásunk néhány fehérre festett arcú fiatalemberrel, akik színházi szórólapot osztogattak. A Házsongárdi temetőben néhány híresség sírhelyét tekintettük meg, itt nyugszik többek közt Apáczai Csere János, Dzsida Jenő, Koós Károly és Szenczi Molnár Albert is. A temető kapujához érkezett buszunk, hogy az első nap utolsó útjára induljon velünk. Útközben gyönyörű, vadvirágos rétek suhantak el mellettünk. Majd minden képzeletünket felülmúlták az úgynevezett „romapaloták”.

4. állomásunk: Székelyudvarhely, szállásunk egy patinás kollégium, nevezetesen Palló Imre Művészeti Szakközépiskola, ahol 19 órakor sikerült leparkolnunk, a számunkra fenntartott parkolóban. Fáradtan és már nagyon éhesen álltunk neki az ízletes vacsorának, mikor a kollégium igazgatója is köszöntött minket nagyon kedvesen. Igazán aranyos embernek ismertük meg. A finom vacsora után elfoglaltuk szobáinkat, elrendeztük nem kevés holminkat és lassan elcsendesedtünk. Volt mit kipiheenni, hiszen hosszú út állt mögöttünk és még nem is tudtuk, esetleg csak sejtettük mennyi élmény vár még ránk az elkövetkező napokban.

Orosz Zsuzsanna

2. nap (2015.05.22)

Második nap a bőséges reggeli egyik fogása tojás (pontosabban tükörtojás!) volt. A mai nap első állomása Gyergyószentmiklóstra vezetett. Itt az örmény római katolikus templomot néztük meg. A templom barokk stílusban épült, de a keresztelő medence reneszánsz stílusú.

Ezután a Békás-szorozhoz vitt minket a busz. Végigsétáltunk a magasba nyúló sziklák között, a sebesen vágózó patakok kísérték minket.

A Gyilkos-tó mesébe illő látványa lenyűgözött bennünket. Itt is lehetett vásárolni ajándékokat és megkóstolhattuk az óriási kürtös kalácsot.

Utunk a következő állomása Szárhegy. Itt a Lázár kastélyt néztük meg, de sajnos csak kívülről.

Szállásunkra visszatérve a vacsora után megbeszéltük a nap történéseit (az Aaron szerint a tó tó alakú). Az esti szabadidős programban felfedezhettük Székelyudvarhely hangulatos tereit, sétálhattunk az utcai forgatagban, mindehhez az esti koncert remek keretet adott.

Zrínyi Anna

3. nap (2015.05.23)

Harmadik nap a csíksomlyói búcsúra indultunk (tojásos reggeli után). Az úton odafelé szinte csak araszolva tudtunk haladni. Miután kibírtuk a fék- gáz menetelést, megérkeztünk úti célunkhoz. Hatalmas tömeg hömpölygött előttünk. Szilvi nénit követtük, aki egy fekete esernyőt tartva haladt az élen. Elragadó látványt nyújtottak az út mentén felállított sátrak: népviselet, faragott tárgyak, édességek, mézeskalács, kürtös kalács, lángos. A templomhoz érve egy kis pihenőt tartottunk, majd elindultunk a mise helyszínére. Felért egy keresztúttal, ahogy araszoltunk fel a dombra, minimum 30 fokban, kevés árnyékkal. A közel hétszázezer ember elfoglalta a hatalmas dombot. A miséből nem sokat hallottunk, de a hely szellemisége remélem mindannyiunknak maradandó élményt nyújtott.

Hets Viktória

4. nap (2015.05.24)

A negyedik nap fő úti célja a Madarasi Hargita volt.

A traktor lassan zötyögve indult el a meredek hegyoldalon. Fekete füstöt hányva magából húzta fel a 35 embert a Hargitára. A köves út miatt úgy pattogtunk a rozoga deszkákon, mint a gumilabda a szobámban sok évvel ezelőtt, ennek ellenére Ákos itt is elaludt egy perc alatt. Amikor elkezdődött a betonút, enyhült a rázkódás. A traktor gyorsított. Tudtam, lefelé érdekesebb lesz, valószínűleg nagyokat fékezgetve jutunk le majd. A patak sebesen futott mellettünk, mintha a fent ólalkodó medvék, farkasok és hiúzok elől menekülne. Felértünk. A levegő érezhetően lehűlt, úgy kezdtünk el felbaktatni a Madarasi Hargitára. Sár és szürke kövek könnyítették, vagy épp nehezítették utunkat. A kilátás káprázatos! A messzi zöld réteket néhol fenyők tarkították, láthatatlan medvék közelítettek felénk vérszomjas vicsorral, éhesen. A nap szikrázott, enyhítve a lágy, hűvös szellőket. Fent, az egyik domboldalon feltűnt egy I <3 felirat is, amit látástól vakulásig fényképeztünk. A koszorúzás és a közös éneklés megható pillanataira sokáig emlékezni fogok. A lefele út! Aaron bátran vállalta a medve csali szerepet, Zotyával azzal poénkodtunk, hogy milyen jó csontmellény lesz belőle. Lefele menet Ákost kivételesen nem nyomta el az álom, igaz, akkor félúton elvesztettük volna. Elképzelttem, ahogy a láthatatlan medvék ott gurulnak utánunk. Ahányszor Adrián elordította magát, hogy „Padlógáz!”, a sofőr rémisztő módon begyorsított, mintha meghallotta volna, pedig az lehetetlen, hisz két sorral előttünk Virágék éneklését se hallottuk meg. És mire a buszhoz értünk, dalmatapöttyösek, „olajhimplősek” lettünk.

Napi programunkhoz tartozott még Máréfalva, ahol megtekinthettük a csodálatos székelykapukat. A zöld, fehér, kék és piros színű kapukat galamb, levél, tulipán, rózsza, csillag, hold motívumok díszítették. Feledhetetlen élmény maradt.

Bársony Enikő

5. nap (2015.05.25)

Első helyszínünk egy Szejkefürdő nevű falucska volt. Itt egy igen tiszteletreméltó ember sírhelyét néztük meg. Ez a híres személy Orbán Balázs volt. A koszorúzás szépen, méltóságteljesen történt. Visszafelé a szabadtéri székely-kapu múzeum öreg emelvényeit figyeltük meg, hogy milyen motívumok találhatóak rajtuk. Mikor leértünk a dombról, mindenki „lerohanta” a kis árustandokat. Az árusok hatalmas kínálatot tártak szemünk elé. Itt aztán lehetett válogatni! Mindezek után felszálltunk a buszra, és elindultunk következő állomásunkra.

Farkaslakára érve a híres író, Tamási Áron sírhelyét és síremlékét tekintettük meg. Irány Szováta!

Ezen helységben gyönyörű tavak és sódombok sokasága várta a kirándulókat. Szerintem a Medve-tó természetfeletti szépsége fogott meg sokunkat leginkább. Igaz még zárva volt a strand, de kívülállóként is elvarázsolt az idilli hangulata.

A következő pont volt a sötét, de mégis kellemes hangulatú sóbánya. Itt lefelé haladva csak azt vártuk, mikor lesz vége a hosszú lépcsősornak. Nagy megkönnyebbülésünkre 5-10 perc után leértünk. Amint beléptünk az ajtón, rengeteg visszhang ütötte meg fülünket. Káprázatos volt nézni, hogy egy bányából milyen szép, szolgáltatásokkal teli helyet lehet varázsolni. Itt szabadidőt kaptunk, melyet ki is használtunk. Megnéztük a kiállításokat, boltokat, templomot, kötélpályát, r ha valakinek volt kedve, a játszótérre is bemehetett szórakozni. Majd gyülekező után elindultunk fölfelé a végtelennek tűnő lépcsősoron. Alig vártuk, hogy véget érjen a „szervedés”, mely némi nehézséget okozott. Következő állomásunk Korond volt.

Mikor megérkeztünk, letámadtuk a standokat. Mindenki ment a maga feje után, és vásárolt kedvére. Itt az volt a legnehezebb, hogy a rengeteg portéka közül kiválasszuk a legszebbet és a nekünk tetszőt. Hatalmas csomagokkal felpakolva indultunk a szálláshelyünkre.

Erdély varázslatos világa mindenki számára egy igazi élmény volt. Képzeljétek el! Az a föld valami csodát hordoz magában. Szinte látod benne egész történelmét, pedig csak a természet mutatja meg magát igazán. A dombokon madárcsiripeléstől zengő erdők tarkállanak, a hegyeken kopár sziklák hada áll barikádokban. A domboldalakon békésen legelésző birkanyájak, a vadvirágos rétek sokszínű látványa lenyűgöző látványt nyújt. Egyszerűen bámulatos, ami itt vár bennünket, anyaföldön élő magyarokat. Kívánjuk, hogy a következő évfolyamnak is ilyen csodálatos élményben legyen része, mint nekünk volt. Köszönjük iskolánk igazgatójának és minden tanárunknak különösen Szilvi néninek, hogy lehetővé tették számunkra ezt a felejthetetlen kirándulást.

Szecsődi Ramóna

2015.05.26 6. nap

A Tordai-hasadéknál az idő nem járt kedvünkbe! Az ég felhőszemeiből nem akartak apadni a könnyek! De szerintem így is megérte felmenni, mert a látvány kárpótolt! Kapcsolódik egy legenda a hasadékhoz, ami így szól: Szent László Torda mellett harcolt a kunokkal. A túlerővel szemben azonban vissza kellett vonulnia a hegy irányába, de a kunok üldözőbe vették a magyar sereget. Szent László feltekintett az égre, és Istenhez fohászkozott; ebben a pillanatban a hegy kettéhasadt. (Szent László lovának patkónyomai a hasadék felett állítólag ma is látszanak.)

Az útvonaltervbe betolakodott Körösfő is, ahol a kis körösfői templomot tekintettük meg. Érdekes stílust képviselt. Rengeteg vakuvillanás közben mindenkit megleptek a fehér falak, amik velünk néztek farkasszemet. A középkorban Körösfő egyháza előbb a váradi római katolikus püspökség kalotai főesperességéhez, majd az erdélyi püspökség kolozsi főesperességéhez tartozott. A régi templom virágdíszes reneszánsz mennyezetének 1687 körül fejeződött be festése. Ezt a mennyezetet 1764-ben lebontották, belőle sajnos csak néhány karzatdeszka maradt meg.

Utunk továbbvitt bennünket Nagyváradra. A táj szépsége útközben se kopott el! Az erdők, a dombok, a hegyek, igen ez valóban Erdély! Nagyvárad a régió legnagyobb városa. A lakosság 24,5%-a magyar. A székesegyházat néztük meg itt és a környékét. A szokásos osztálykép ott se maradhatott el! A nagyváradi római katolikus székesegyház a legnagyobb barokk stílusban épült templom Romániában. A bazilika monumentális méretű. A székesegyház előtt látható Szent László szobra. A templomot még Szent László alapította, és valószínűleg csak 1116-ban temették ide, a Nagyboldogasszonynak szentelt templomba. A legenda szerint Szent László a templomban van eltemetve. Nagy ünnepek alkalmával körmenetet tartanak Szent László hermájával, amelyik az ereklyét őrzi. Az ereklye Szent László koponyájának egy darabja, a herma pedig egy hatvan centiméter magas aranyozott ezüst mellszobor, amelyik híven követi Szent László arcvonásait.

Este pedig hazaérkeztünk a hosszú, fáradságos utunkból. Szívesen elmennék még Erdélybe, mert nekem nagyon tetszett.

Varga Vivien